

והוא אמר לה שלאחותי אסתי לא נשאר הרבה זמן לחיות. אנחנו קיללנו אותו שימות לפניך ובאותו לילה ממש נרצח רוד דגמי, והרוצח לא נמצא עד היום.

החברה, ברוריה, גם היא נרצחה לא מזמן.

אחותי נפטרה כעבור שלושה חודשים מהסרטן ואני עברתי לגור אצל חברה של אחותי, שגם עברה כנורת. לאחים שלי נודע איפה אני נמצאת והם באו ולקחו אותי מישפחה.

וכך היא התבגרה עם אחות זונה, ובחברת רוצחים גנבים ושוודדים

לכתיב שאן, לקחו אותי לקצינת מיכאן שסידרה לי מישפחה אומנת בטבריה. המישפחה הזאת סגרה אותי בבית ולא נתנה לי אפילו ללכת לבית הספר. מצאתי חודמנות, כשאף אחד לא היה בבית, וברחתי לאחי בחיפה.

אחי לקח אותי לעובר סוציאלי בשם יהודה פוקס, ששלח אותי למישפחה אומנת בחיפה. מישפחת קרסנטי. לא רציתי ללמוד ולא רציתי כלום. הייתי אז בת 12 וכבר עישתי סיגריות. אצל מישפחת קרסנטי הכרתי ילדה בגילי, היא היתה כבר מדוררת. היא גם היתה מאומצת עליידי אותה מישפחה.

שבוע הופיע בעיתון קטע שבו סופר על כססוך בין שתי פרוצות תל-אביביות על רקע של חובות כספיים בענייני סמים.

פרוצה בשם ריטה שלום נעצרה בחשד כי זרקה רימון לעבר פרוצה אחרת. רק בדרך נס לא התפוצץ הרימון.

נטען גם כי נורתה רייה לעבר אותה פרוצה. ריטה שלום טענה בפני השופטת, אסתר קובי, כי לא היא זרקה את הרימון וכי יש לה אליבי. השופטת

ריטה שלום, בת 28, היא זונה ונרקומנית. היא גדלה ללא הורים, נדדה בעולם

לא השתכנעה ועצרה אותה לשמונה ימים.

פגשתי את ריטה שלום יומיים לפני מעצרה, ברחוב אלנבי ליד קולנוע מוגרבי, האזור שבו היא עובדת. היא סיפרה כי המישטרה מטרידה אותה וכי אינו מאפשרת לה לעבוד.

ימים אחרים לפני כן שוחררה ממעצר, אז נתפסה עם מיספר מנות של הרואין, כשהיתה בדרכה אל חברתה ששרפה את עצמה מתוך יאוש. החברה שוכנת בבית וריטה, שרצתה לעודדה, הכיאה עימה כמות של הרואין להורקה.

ריטה היא נרקומנית. היא משתמ-

זנות למען הקסם

בלילה ברחנו מהחלון והסתובבנו בדיסקוטקים ובשעות הבוקר המוקד דמות חזרנו גם כן דרך החלון.

באיזה בוקר הגיעה העוברת הסוציאלי ולקחה אותי לבית המישפט. היא אמרה לשופט מלמד, שאני ילדה מופרעת ושצריך להכניס אותי למוסד לעברייניות, לתקופה של שלוש שנים.

האיש שבא לקחת אותי למוסד נסע איתי לתחנה המרכזית בחיפה. לפני שעלינו לאוטובוס נתתי לו בעיטה כביצים וברחתי. עליתי על טרמפ והגעתי לתל-אביב לרחוב רינוגוף.

התיישבתי בבית-קפה לכרי. הייתי ילדה בת 12. בחורה בשם סוניה נגשה אליי ושאלה למה אני בוכה ושאלה מה קרה איתי. סיפרתי לה שברחתי מהבית

בית-שאן ולא היה לו זמן להתעסק בחינוך שלי. הוא הכניס אותי לפנימיה בהר הכרמל בחיפה. הייתי אז בת 11.

הרגשתי שם חנוקה. הייתי רגילה לאירופה ולחופש. המקום היה לי זר.

קיללנו אותו והוא נרצח

ברחתי משם. לא ידעתי לרבר עברית, רק צרפתית. נסעתי בטרמפים והגעתי לאחותי שגרה בכאר-שבע. אחותי, אסתי, היתה בת 20 ועסקה כנורת. אחותי גדלה אצל אם חורגת וסבלה שם. כשמלאו לה 17 וחצי שנים הלכה ללישכת הגיוס. היא רצתה להסתלק מהבית וללכת לצבא.

אחתי ושאבי האמיתי, זה שמת, גר בישראל.

מאז הייתי ילדה מבולבלת לגמרי. המשכתי ללמוד בבית-הספר במרסיי, עד שמישפחתי המאמצת היגרה לישראל ועברה לגור בבית-שאן. הרוח יצחק מויאל היה פעיל בעיירת

והם נקיים.

סתם מסחרה בשביל לעשות רושם. פיתאום אני קוראת על איזו שחקנית או אחת שהיתה שפוטה בתקופה שהיתה נרקומנית והחליטה להפסיק והצליחה, שטויות. אחר-כך, באותו שבוע, אני פוגשת אותן בתחנה (תחנת-סמים) כשהן באות לקנות לבן. אנשים לא מבינים. חושבים שזה תלוי ברצון של הבן-אדם, אבל אין דבר כזה. מי שנכנס לזה לא יכול לצאת, רק במוות.

אני שואלת אם לא איכפת לה למות בגיל צעיר. היום היא בת 28.

היא מסבירה לי, כי זאת הדרך שכתרה בה והיום היא יודעת כי אין דרך חזרה.

ריטה מספרת את סיפור חייה, אינה

שת בסמים מזה שנים. היא קצרת קומה, לבושה בסגנון ספורטיבי, תמיד עם שרולים ארוכים. זרועותיה מצולקות ובהן חתכים מרובים וסימנים של הורקות. על גופה כתובות קעקע צבעוניות, ומאחרי כל כתובת סיפור. ריטה היא דמות יוצאת-דופן בעולם הפשע. עיסוקיה מגוונים ביותר. לא פעם נעצרה בגין עבירות שוד, גניבה, תקיפה ובעיקר עבירות סמים, הכוללות סחר בסמים. שימוש והכרחת סמים.

היא רואה את דרך חייה כדבר המובן מאליו, ואין היא מכירה עולם אחר. אין היא מתחסדת כרבים אחרים בעולם התחתון, המספרים כי הם רוצים לחזור למוטב ולצאת מעולם הסמים.

אני שואלת אותה אם לא קצה

את הסיגריה הראשונה עישנה בגיל 12, בגיל 13 ערכו לה כבר בדיקת-בתולים

בגיל 14 מיזמוז את שדיה במוסד „צופיה“, ובגיל 15 הרחה, ילדה והתגרשה

והיא לקחה אותי אליה לבר שניהלה עם בעלה יחד, ברחוב שיינקין. בעלה ביקש ממנה שאני אעבוד כנורת, אבל היא לקחה אותי לרופא שבדק אותי ואמר לה שאני בתולה והיא כנראה נכהלה מזה.

גרת אצל הווג הזה תקופה והם התנהגו אליי יפה. אפילו שבעלה ניסה להתעסק איתי, אבל לא סיפרתי לה אף פעם.

פעם, כשטיילתי בתחנה המרכזית פגשתי את שני האחים שלי, שבנתיים חיפשו אותי בכל הארץ. הם רצו להחזיר אותי למוסד, אבל אני הסכרתי להם שאני רוצה חופש. תיכף סחכו אותי לרופא, כדי לברוק אם אני עוד בתולה. הם קיבלו תשובה חיובית ונרגעו. לקחו אותי לאחי שגר בכאר-שבע. הוא היה עבריי. בקיצור

כלישכת הגיוס פגשה קרוב מישפחה בשם דוד כווגלו. אחותי התאהבה בו והתחילה לעבוד כנורת והוא היה הסרסור שלה.

אחרי כמה שנים נפרדה אחותי מבחוגלו ובאותה תקופה נשפט על שוד ורצח וקיבל 12 שנים.

יותר מאוחר הכירה אחותי גבר יפה-תואר בשם רוד דגמי, שהיה שפוט בכלא שאטרה, הוא עשה שוד מזויין והיה אז בחופשה מהכלא. אחותי דאגה לו כשהיה בכלא. כשיצא עברה בשבילו והוא היה הסרסור שלה.

בתקופה הזאת, כשהגעתי לאחותי לכאר-שבע, גילו אצלה סרטן במעינים. היא עברה כמה ניתוחים והוא הסתלק ולא ביקר אותה.

חברה של אחותי, ברוריה גבאי, באה לבקר אותה וסיפרה שפגשה את רוד

מייפה דברים. היא מדברת בקול מונוטוני ללא התרגשות.

סיפרה ריטה:

נולדתי בתל-אביב בשכונת התיק וזה. הורי התגרשו כשאמי היתה בהריון. נמסרתי לאימוץ לדודתי, שהיא אחות אבי. דודתי לקחה אותי למונטריאל בקנדה, יחד עם בעלה שהיה איש אמיד. נשארנו בקנדה עד שהגעתי לגיל 7 ואז עברה מישפחת הרוד למרסיי, שם קנה בית-מלון וחנות ברים.

למדתי שם בבית-ספר והיו לי חברות מהכיתה. יום אחד באה העוורת לקחת אותי מבית-הספר. בדרך הביתה סיפרה לי כי אבי נפטר. כשהגעתי הביתה ראיתי את אבי. לא הבנתי מה קורה, הייתי בהלם.

אז סיפרו לי הקרובים שהם אימצו

בחיים אלה, והיא מסבירה לי שהיא חיה בשביל הסם.

אני מבקשת שתספר לי איך התגלגלה לאותו עולם ומה כליכך חיובי בו.

ישכנו בבית-קפה קטן ובמשך השיחה שנמשכה שעות, קמה ריטה פעמיים ונכנסה לשירותים. היא נכנסה לשם כדי להזריק לעצמה הרואין. כשחזרה, נראתה מאושרת ובמצב-רוח גיבוש. שאלתי אותה אם תצליח להיגמל והיא ותחליטי כי אינה רוצה להמשיך בדרך זו. ריטה ענתה לי כי איי-אפשר להיגמל מהרואין ומי שמספר כי עבר תהליך גמילה ולא חזר להרואין, משקר.

היא אומרת: „לפעמים אני קוראת בעיתונים על אנשים שמספרים כי לא נוגעים יותר בסם, עברו טיפול גמילה